

cupar-se per tal que l'individu, refet de la greu desventura que l'ha colpit, trobi en la seva llar, en lloc de noves ocasions de recaiguda, l'ambient adaptat a la cinservació d'aquella salut mental que ha pogut reconquistar.

Fins ara ens hem referit a l'acció beneficiosa que el Patronat pot exercir envers els malalts que surten de l'Asil guarits, ja sigui clínicament, ja sigui socialment, és a dir, que en la pràctica es troben en condicions de reprendre immediatament el viure social i readaptar-s'hi. Aquests malalts, a desgrat de tot, surten actualment dels nostres Manicomis, i la major part d'ells vencen i superen les circumstàncies adverses que hem esmentat, i reprenen la vida ordinària.

Hi ha, però, una altra categoria de malalts psíquics als quals el Patronat prestaria un servei de la més alta estima, un servei que en alguns casos pot decidir de llur esdevenidor.

Ens referim a aquells psicòpates que, mercès a l'acció combinada de la terapèutica i l'assistència prestades en el Manicomi, han arribat a un grau de remissió notable dels seus trastorns i als quals és aplicable la *sortida amb llicència temporal*, tan encertadament establerta en el Decret que el Govern de la República promulgà el dia 3 de juliol de 1931 per a l'assistència dels malalts psíquics.

Aquesta classe de malalts formen un conjunt molt variat i divers des del punt de vista clínic, però tots ells tenen de comú el necessitar una assistència post-manicomial acurada, amatent, discreta, ben intencionada i dirigida encara, de prop o de lluny, pel metge psiquiatra.

Salvant les obligades excepcions en què cal inclinar-se ben baix davant l'esperit de sacrifici que mostren certes famílies en acceptar de bon grat un malalt no guarit, sovint ens trobem els metges psiquiatres amb l'oposició de familiars que alleguen tota mena de motius, uns més o menys raonables, altres dictats solament pel més fred egoïsme, per refusar que el malalt torni a la seva llar. No cansaré la vostra atenció referint-vos una miscel·lània de casos demostratius de la meva afirmació, però sí que vull fer constar, d'una manera clara i terminant, que tots els psiquiatres que assistim malalts de beneficència, tenim la dolorosa convicció que, sense aquesta resistència de les famílies, bastants psicòpates avui internats en els Manicomis, haurien tornat a ésser elements socialment vàlids. En alguns la millora obtinguda s'hauria accentuat encara, mercès a l'acció bene-

ficiosa que sobre llur psiquisme haurien tingut els estímuls morals i materials, i sols amb una mà discreta i tutelar que els guiés n'haurien tingut prou per a comportar-se socialment com a persones de seny.

Mancats de la protecció del Patronat, la mena de malalts a què ens acabem de referir han de restar indefinidament en el Manicomi, on no és rar de veure com la seva personalitat va paulatinament apagant-se i extingint-se.

Per demostrar l'abast de l'obra dels Patronats de malalts psíquics, tarduïrem el que digué el professor Mahaim, Director de l'Asil Cantonal de Céry (Suïssa), en una de les conferències que va donar pro fundació d'una Societat de patronatge dels alienats del Cantó de Vaud.

"L'Asil d'alienats—diu Mahaim—no pot atendre el doble fi de la profilaxi i del tractament de l'alienació mental. Perquè la lluita contra l'extensió tan paorosa de la folia sigui eficaç, l'Asil ha d'ésser completat per una Societat de Patronatge dels Alienats.

"Els metges d'un Asil tenen massa coses a fer per ocupar-se dels malalts convalescents que surten de la casa. I succeeix, precisament, que un alienat guarit no pot, així que surt, reprendre la vida corrent sense certes precaucions. És de tota necessitat d'evitar-li les emocions, les penes, les preocupacions persistents. Surt encara feble i tot d'un cop ha de proveir a la seva existència; torna a la seva família arruïnada per la malaltia, no li queda res, i d'avui a demà ha de guanyar el pa de tots.

"És ací que la Societat de patronatge té el seu camp d'acció més eficaç. És ella qui ha d'intervenir per evitar que el malalt mateix hagi de buscar-se treball o bé una col·locació; la Societat de patronatge estarà a punt per trobar-li una ocupació apropiada al seu estat, a casa de persones que tindran mirament per ell, o que voldran prendre paciència pel seu caràcter anormal; si és necessari, la Societat li comprarà eines, vestits i, si és possible, li donarà algun socors en metàl·lic, tot esperant que estigui col·locat; fins mirarà de fer-li aprendre un ofici i el plaçarà a casa d'un patró que prometrà d'ocupar-se del malalt amb benevolença.

"La Societat de patronatge tindrà igualment per fi d'aidar al pagament de l'estada d'aquells psicòpates, la família dels quals és pobre sense ésser indigent; facilitarà l'entrada a l'Asil de les persones atacades d'alienació mental; cridarà im-